

Βόλος 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 2017

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
« Συντροφιά, με συνεχή αστυνομικά ντρίν»

Οι τηλεφωνικές κλήσεις στις ανά την Ελλάδα
Αστυνομικές υπηρεσίες, δεν γνωρίζουν ανάπαυση.
Ντρίν,ντρίν,ντρίν, ντρίν.

- Ορίστε το εκατό, λέγετε.

-Σας παρακαλώ, στη γωνιά των δρόμων «Τρεχαγυρεβόπουλου-Σπασμένου Κεφαλιού» γίνεται το «έλα να δεις», τρέξτε.

Και το υπηρεσιακό αυτοκίνητο με το πλήρωμά του, τρέχει στη γωνιά του «Σπασμένου Κεφαλιού», για να προλάβει το «έλα να δεις»!

-Ντρί,ντρίν.

-Παρακαλώ, το 100.

Σερ.Αθανασίου

-Κύριε εκατό. Στον πέρα μαχαλά «χαλάει ο κόσμος», δέρνονται και σκοτώνονται.

Και το αστυνομικό αυτοκίνητο, πάλι με το πλήρωμά του τρέχει στον «πέρα μαχαλά», που «χάλαγε ο κόσμος».

Ντρίν,ντρίν.

-Ορίστε, το 100.

-Στην «Κολοπετινίτσα» μια παρέα μεθυσμένων, σαν αρνιά σφάζονται. Σας παρακαλώ, ελάτε γρήγορα.

-Που είναι αυτή?

-Αυτή, ποιά?

-Η Κολοπετινίτσα, που είπατε.

-Δεν την ξέρετε?

-Όχι, γιατί να την ξέρω!

-Επειδή είστε Αστυνομικό όργανο.

-Και επειδή είμαι αστυνομικό όργανο, πρέπει να τα γνωρίζω όλα?

Όμως, για να δικαιολογήσω την ερώτησή μου θα σας πω, ότι δεν ευθύνομαι μόνο εγώ, γι' αυτή την άγνοια. Οι κατά καιρούς Πολιτικοί μας Προϊστάμενοι, παρά τις αντιδράσεις των

φυσικών μας ηγητόρων, όλο και κάποιο σχέδιο εκπονούν που στη συνέχεια το κάνουν νόμο, ο οποίος καταργεί παλιές και ιδρύει, νέες υπηρεσίες.

Και αφού μας αλλάξουν τον παλιό «αδόξαστο», μας μεταφέρουν σε καινούριο που τον θεωρούν «δοξασμένο».

Και μέχρις ότου μάθουμε, τρίγωνα, τετράγωνα, πόλεις, κωμοπόλεις, κεφαλοχώρια, χωριά και οικισμούς, χρειάζεται χρόνος. Γι' αυτό, σας ρώτησα, που βρίσκεται η Κολοπετινίτσα.

-Έχετε δίκιο κύριε του εκατό, συγγνώμη για την παρατήρησή μου.

-Δεν πειράζει, όμως πέστε μου που βρίσκεται?

-Ερχόμενοι, θα πάρετε τον γεμάτο λακκούβες «ανάποδο δρόμο», στη διαδρομή του οποίου και στις διασταυρώσεις του, θα βρείτε κάποια φανάρια που λειτουργούν αλλά δε φαίνονται, επειδή καλύπτονται από φούντες δένδρων. Ξέχασαν βλέπετε οι αρμόδιοι, να τις κλαδέψουν!

Στη συνέχεια και αφού το περιπολικό σας ανεβοκατεβαίνοντας πάνω στις μικρές και μεγάλες λακκούβες, διανύσει κάμποσα χιλιόμετρα, στη δεξιά του πλευρά στο φαρδύ χωμάτινο δρόμο, θα δει μια μεγάλη πινακίδα που γράφει, Κολοπετινίτσα.

Αυτή η πινακίδα, εδώ και κάμποσο καιρό βρίσκεται πεσμένη στο έδαφος, προφανώς από δυνατό αέρα ή και άλλης αιτίας. Μέχρι τώρα κανένας δεν φιλοτιμήθηκε να την επαναφέρει στη θέση της. Όμως, έστω και πεσμένη, διαβάζεται.

Αυτόν τον δρόμο θα πάρει το περιπολικό σας και στη ρίζα μιας ραχούλας είναι το χωριό μας από το οποίο και σας καλώ για βοήθεια.

Ελάτε σας παρακαλώ να μη σκοτωθούν οι μεθυσμένοι, που κρατούν κάτι χατζάρες τόοόόσο μεγάλες, με το συμπάθιο.

-Κατάλαβα και στέλνω αυτοκίνητο, κάντε όμως το σταυρό σας να μη χαλάσει στο δρόμο, όπως έγινε προχθές που πήγαινε σε άλλο χωριό και, ακόμη το περιμένουν.

-Και γιατί να χαλάσει το περιπολικό σας?

-Γιατί, κύριε απ' αυτέ μου, είναι πολύ παλιό και όχι μόνο αυτό: Μπουζί, λαμαρίνες, ντεπόζιτα υγρών καυσίμων και φαγωμένα λάστιχα, όλα σχεδόν είναι για πέταμα. Και τα- εκ καθήκοντος-εποχούμενα χωρίς διαμαρτυρία «νηστικά αρκουδάκια», τρέχουν

να προσφέρουν την όποια τους βοήθεια, ακόμη και με δικό τους κίνδυνο, στο να τους βρουν σε κανένα χαντάκι, «αναποδογυρισμένους»!

Αλλά εσείς τώρα πήρατε το εκατό για βοήθεια ή να κάνετε ανάκριση στο πόσα αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες διαθέτει η κάθε υπηρεσία?

-Όχι, βοήθεια θέλουμε και με την ευκαιρία πείτε μου, που μπορούμε, ως πολίτες, να κάνουμε παράπονα για τα παλιά σας αυτοκίνητα τα οποία εμάς αφορούν και για μας τους πολίτες τρέχουν, όχι μόνο σε κακοτράχαλους δρόμους, αλλά και με πολλούς απρόσμενους κινδύνους, για το πλήρωμα αυτών των τροχοφόρων?

-Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας και μπορείτε τα «παράπονά» σας να τα κάνετε στο δικό σας Δήμαρχο ή και σε Πανελλαδική ακόμη κλίμακα αν και αυτοί (οι κατά τόπους εννοώ, Δήμαρχοι) δεν μπορούν να βοηθήσουν, παρά την καλή τους, πιστεύω, θέληση.

Αλλά μεταξύ μας, κύριε απ' αυτέ μου, θέλω να σας πω: ότι έστω και ελάχιστοι εξ αυτών των Δημάρχων, παρά του ότι θέλουν αλλά δεν μπορούν να βοηθήσουν στην προμήθεια απαραίτητου υλικού, «παρεμβαίνουν» στις δουλειές των αστυνομικών και τα κάνουν «θάλασσα» με αποτέλεσμα άδικα να τους στενοχωρούν και, αφάνταστα να τους πληγώνουν.

Πάνω στα νεύρα τους και δημοσίως, τους κολλάνε τη «ρετσινιά» του ευθυνόφοβου, ενώ και εκείνοι(οι Δήμαρχοι) καλά γνωρίζουν, ότι αυτή η «κατσάδα» είναι άδικη σε ανθρώπους που δεν έχουν ωράρια ανάπαυσης (αυτά είναι άγνωστα στα αστυνομικά όργανα) και όλοι τους, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, έχουν να παρουσιάσουν θετικό έργο γύρω από την εμπέδωση της έννομης τάξης και την εξιχνίαση εγκλημάτων παρά τους κινδύνους που σε βάρος τους ελλοχεύουν, εν αντιθέσει άλλων δημοσίων οργανισμών στο ανθρώπινο δυναμικό των οποίων επικρατεί ήρεμη ατμόσφαιρα και μηδενική ένταση, στο δωρο εργασίας του προσωπικού τους. Εκεί, στις Δημόσιες Πολιτικές Υπηρεσίες, από την Παρασκευή μεσημέρι, Σαββατοκύριακα και μέχρι το πρωί της Δευτέρας,

κάπου εξήντα (60) και πλέον συνεχόμενες ώρες αυτές ανήκουν στον εργαζόμενο και πολύ ορθά είναι δικές του.

Τέτοια ανάπαυση για τα όργανα της τάξεως, ιδιαίτερα σε ειδικές υπηρεσίες είναι όνειρα θερινής ή και χειμερινής νύκτας, πολύ δε περισσότερο σε προϊσταμένους υπηρεσιών που έχουν το κύριο πρόσταγμα και την περισσότερη ευθύνη για την εύρυθμη λειτουργία τους.

Στο Δήμαρχό λοιπόν να «παράπονά» σας ή καλύτερα στη δική μας Πολιτική Ηγεσία, από την οποία μπορείτε να απαιτήσετε τον εφοδιασμό των αστυνομικών υπηρεσιών, με επαρκές μεταφορικό και λοιπό υλικό. Δηλαδή γιλέκα, κράνη ασφαλείας, ειδικούς φακούς νυκτός και ότι άλλο χρήσιμο αντικείμενο χρειάζονται οι υπηρεσίες μας για να λειτουργούν, χωρίς και εκ των έσω, κινδύνων..

Ως προς τα «νηστικά αρκουδάκια» μην κάνετε παράπονα, επειδή-λόγω κρίσης- έχουν και αυτά συνηθίσει στο χορό της «λώρας», ή της κλεμμένης «αρκούδας» του Αγναντερού-Καρδίτσας.

Φτάνει-ο μη γένοιτο- να μη τους γυαλίσει καμιά μέρα το μάτι τους και-μέσα στη ζούγκλα του «πολιτισμένου» κόσμου-γίνει το «έλα να δεις»!

Και ο από την Κολοπετινίτσα καταγόμενος, άκουσε τα όσα του είπε το όργανο του εκατό και περίμενε στο χωριό του τα «νηστικά αρκουδάκια», όχι να χορέψουν, όπως η αρκούδα του Αγναντερού, αλλά να βάλλουν στις θήκες τα γιαταγάνια μεθυσμένων.

-Ντρίν, ντρίν, ντρίν.

-Ορίστε το εκατό, σας ακούω .

-Πως να με ακούσεις παιδάκι μου, μπερδεύω τη γλώσσα μου χωρίς δόντια.

-Πέστε μου γιαγιά τι έγινε.

-Μόλις τώρα έλυσα τα χέρια μου και ακόμη, το κορμί μου βρίσκεται δεμένο, σε μια καρέκλα. Με δέσανε παιδί μου δυο που φόραγαν μάσκες, με δείρανε κιόλας, μου πήρανε και πέντε ευρώ, έκαναν κομμάτια και τις μασέλες μου και ύστερα φύγανε. Σε παρακαλώ πριν πεθάνω δεμένη στην καρέκλα, λύστε με.

Και τα συνειδητά όργανα τρέχουν να λύσουν τη γριούλα που κάποιιοι κουκουλοφόροι για πέντε ευρώ τη δέσανε σε καρέκλα και τη σακάτεψαν στο ξύλο! Δεν αποκλείεται το ίδιο εκείνο βράδυ που ξυλοκόπησαν την ανήμπορη γριούλα, να δέχθηκαν το χάδι της δικής τους γιαγιάς η οποία ευχαριστούσε το Θεό, για το πόσο καλό έγινε το εγγόνι της που είναι παιδί, του δικού της παιδιού!

Ντριν, ντριν.

-Παρακαλώ, λέγετε.

-Είστε το 100 ?

-Ναι, γιατί με ρωτάτε?

-Γιατί αντί να ακούσω «εδώ εκατό» , μου είπατε «λέγετε» και, νόμισα ότι είχα κάνει λάθος.

-Μα δεν υπάρχει κανονισμός στο πως θα απαντήσω, πέστε όμως γιατί με καλέσατε?

-Στη Λεωφόρο «Ασυνείδητων Καθαρμάτων» που με συναδέλφους μου οδοκαθαριστές, αδειάζουμε κάδους απορριμμάτων, βρήκαμε μια σακούλα με ανθρώπινα κόκαλα, σας παρακαλώ, ελάτε.

Και το αστυνομικό αυτοκίνητο, με το πλήρωμά του, τρέχει για να δει τις «μισοφαγωμένες» από σκυλιά ανθρώπινες σάρκες.

-Ντρίν, ντρίν.

-Ορίστε.

-Το εκατό εκεί?

-Αυτό δεν πήρατε ?

-Ναι, αυτό.

-Τότε ,γιατί με ρωτάτε?

-Συγγνώμη ,φταίει η ταραχή μου.

-Ταραχή, γιατί, ο Πανταζής είστε?

-Όχι άνθρωπέ μου, ποιος Πανταζής! Αυτός είναι τραγουδιστής και γεμάτος χρυσούς δίσκους, ενώ εγώ τρέμω.

-Και γιατί τρέμετε ?

-Γιατί πήγα να πετάξω τα σκουπίδια μου και από μια σακούλα του κάδου, προεξέχουν δυο δεμένα ποδαράκια μικρού παιδιού.

-Περιμένετε εκεί ,ερχόμαστε αμέσως.

Και με πόνο ψυχής, στα όσα ακούνε , τα αστυνομικά όργανα τρέχουν παντού να δουν, να μάθουν και να ανακαλύψουν

ενόχους. Τα δε ανά την Ελλάδα ντρίν και ντριν όχι μόνο της άμεσης δράσης αλλά όλων των αστυνομικών υπηρεσιών, ιδιαίτερα των ειδικών, ποτέ δεν σταματούν.

Ντρίν, ντρίν, ντρίν.

Ορίστε.

-Το εκατό είστε ?

-Αυτό είμαι, που «να μη έσωνα να είμαι» με τόσα κουδουνίσματα, κοντεύω να τρελαθώ, δεν άνοιγα καλύτερα ένα φασφουτάδικο, ή ένα συνοικιακό καφεενεδάκι, ή ακόμη δεν γινόμουνα ένας καινούργιος Ωνάσης, ή Εφοπλιστής, ή «Βουλευτής», παρά πήγα και έγινα «Ο Ηλίας του 16^{ου}»(για να θυμηθώ και λίγο το φίλο μου το Χατζηχρήστο, που κάποτε πίναμε καφέ μαζί στο Μανδράκι της Ρόδου)και κοντεύω να τρελαθώ από τα ντρίίίίίίννννν Σας.

-Δηλαδή, δεν έπρεπε να σας πάρω?

-Όχι άνθρωπέ μου, καλά έκανες και πήρες, εγώ με τη μάνα μου «τάχου» που δε «μάφνε να «πέζου τσαλάνες τχουριούμ», επειδή ήθελε- μου έλεγε- να «διαβάζου» και να γίνω «μπάτσους» του «κερατά» για να «νιώθου» ιγό «εξουσία» και κίν να καμαρών για τον «γιότς» στη «βρις» «τχουριού»μας, την ώρα που θα γέμζι τη «στάμνατς» νερό.

« Κιάν μάφνε η μάναμ τότε να γυμνάσου τα πουδάριαμ σίμιρα μπουρί να πέφτανι σιαφτά ικατουμίρια ιβρόπουλα, χρυσά κιαργυρά νουμίσματα κι στου «στλιάριμ» ένα σουρό παντριμένες, χήρις, ζουντουχήρις,κιαραβουνιασμένες όμουρφισ τσούπρις, σα ντι «μπαλιά» Κουμανέτζ.

Κι τι λέου παλιά γιατί κιαφτή τώρα θάχ καταντίς σα ντι γιαγιάμ τη Λούκινα που ίνε χουρίς δόντια, κιάν έχ μασέλες θα «τζέκανε μι δώσις» , όπους κι γω, στου φίλουμ υου γιατρό, Βασίλ Γ-καλο(υ)ρίζο(υ).

Αλλά, αφήνοντας τα αστεία πέστε μου, γιατί πήρατε το εκατο?

-Εδώ στη Γουαδελούπη, στο κέντρο διασκέδασης «Μαχαίρια Αγγέλων», για τα μάτια μιας σκορδόπιστης, σκοτώνονται με κλαδευτήρια.

-Και γιατί με κλαδευτήρια και όχι με μαχαίρια Αγγέλων, όπως ονομάζεται και το κέντρο?

-Έτσι θέλησαν να αναμετρηθούν, κολοκυθιά θα παίξουμε τώρα!

-Εντάξει, ένα αστείο είπα. Και η σκορδόπιστη που βρίσκεται?

-Εκεί κοντά, ακουμπισμένη σε ένα αγκωνάρι, κλαίει τη μοίρα της, ενώ πριν λίγο με νάζια, προκαλούσε νέους, γέρους και γεροντότερους, που έστριβαν τα μουστάκια τους.

-Οι νέοι?

-Όχι ρε, οι γέροι το στρίβανε και σα χαζοί γελούσαν κιόλας, κοιτάζοντας πονηρά τη σκορδόπιστη.

-Καλά, ερχόμαστε

-Ευχαριστώ πολύ.

-Δε «γκάν τίπουτα».

-Ρουμιλιώτς ίσι ?

-Ναι, που του κατάλαβις.

-Επιδίς παραπάν μούπις «Δεγκάν τίπουτα».

-Ατσίδας ίσι!

-Έμιασα τσμάναζουμ, ήταν κι κιν έξυπνη, όπους ιγό.

-Κι μιτριόφρουν, σα γκι σένα.

-Ναι, τόχ του σόι μας, ίμαστι ούλ έξιπνι κι μιτριόφρουνες

-Ισί από που ίσι?

-Απ, τι Θισαλία κι δεν έχς ακούς «Τα των Θετταλών, πονηρά».

-Ναι, τόχου.

- Γι' αυτό σούπα ότι ίμι έξιπνους κίεμιασα τσμάναζουμ κι του χωριόμ ίνε απάν σ ι μια ράχ στου Πήλιου, κιάπ του μπαλκόν τσπιτιούμ λέπουμι τη θάλασα κάτ στούν Αγιάν.

-Μπάνια κάνς?

- Κάνου, τσιάτ-πάτ.

-Μπράβου, του ίδιου κί γό , αλλά σαφίνου τώρα γιατί χτιπάνε τα ντριν κιαν θέλς του βραδ,«τσουχτώ», έλα στου καφινίου «Συνάντηση», θα κρατάου του «Νταχυδρόμου» να μι γνουρίς.

-Θάρθου

-Έγινε φίλε, θα τα πούμε «του-βράδ» και θα μας δοθεί η ευκαιρία να θυμηθούμε τα όμορφα χωριά μας και τους παππούδες μας.

Και τα αστυνομικά όργανα, άνδρες και γυναίκες, των τμημάτων τάξεως και λοιπών ειδικοτήτων, πέρα από τα όποια καθήκοντά τους, αναπτύσσουν φιλικές γνωριμίες, κοινωνικές σχέσεις και

«ανακατεύονται» ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους της καθημερινής βιοπάλης από τους οποίους και εκείνα προέρχονται.

Είναι ,δε, γεμάτα καλοσύνη και ζεστασιά γιατί είναι τα παιδιά μας, είναι τα αδέρφια μας, είναι τα εγγόνια μας, είναι το αίμα μας και από τα οποία ζητάμε συνεχώς προστασία και ανάληψη ευθυνών!

Αλίμονο τους αν κάτι το κάνουν στραβά, τους περνάμε γενιές δεκατέσσερις ,ενώ εκείνα αγόγγυστα και πικραμένα για την αχαριστία μας συνεχίζουν το κοινωφελές γεμάτο κινδύνους έργο τους.

Αλήθεια πως είμαστε κάποτε και που φτάσαμε σήμερα και με πόση έχθρα αντιμετωπίζει ο ένας τον άλλο! Ακόμη και μέσα στο Ναό της Δημοκρατίας «τρώγονται» και ζητούν από τα όργανα της τάξεως να τους προστατέψουν, έστω και από καμιά αδέσποτη γροθιά.

Φρουρά, φρουρά, φρουρά. Που είσαι ρε «μπατσαρία»? Που χάθικς? Μωρέ καλά κάνουμε κι μίς κι σας λέμι «μπάτσους» με μια στολή που «μιάζ» σαν «κόκκινου πανί» «απ' νευριάζ» «τσ-ταύρους» στα «γιαλοπουλία»!

Όμως, αγαπημένοι μας «μπάτσοι» και «μπατσάκια», όπως και να σας φωνάζουμε με φιλική ή κακεντρεχή διάθεση, σε σας καταφεύγουμε όταν έχουμε ανάγκη βοήθειας. Εσάς θυμόμαστε και το δικό σας εκατό πανελλαδικά χτυπάμε και σας λέμε τρέξτε κοντά μας στην: «Κολοπετινίτσα», στη «Γουαδελούπη», στο «γεμάτο λακκούβες» δρόμο,, στο κέντρο «Αγγελικά μαχαίρια», στον « πέρα ή και τον δώθε μαχαλά», ακόμη και μέσα στο «Ναό της Δημοκρατίας» και εκεί σας έχουμε ανάγκη! Σε σας λοιπόν καταφεύγουμε και σε σας ακουμπάμε.

Και επειδή σε σας ακουμπάμε η πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών σας αγαπά και προσεύχεται για σας. Ο Αρτέμιος, ο δικός σας Άγιος, σας προστατεύει.

Φρουρά, φρουρά, φρουρά! Έχει γούστο να θυμώσει η φρουρά και να με κλείσει στο «Μπαλαούρο». Αλλά και τότε εγώ θα φωνάξω,
 .S.O,S,Φρουρά!!!

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «ΡΟΔΙΑΚΗ» και «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ» 20 & 22 Ιουνίου 2017 αντίστοιχα.